

För Åsa stads nya folkskolehus

den 12 Oktober 1893.

Vårt land har höst. Sydvesten sopar Qvarken
Och kammar granens långa lugg på stranden.
Gråhårig himmel väntar hvitt på marken,
Men björken strör guldpengar ut i sanden.

Så mycket pengar! Åh, så mycket pengar!
Gå, räfsa, räfsa! Låt dig icke skrämma!
Hvar äro Bremerliniens unga drängar?
Nu ha vi fått Amerika här hemma.

Ja, räfsa du, som söker livvets lycka
I röda guldet! När du räfsat skatten
I hög att torpets låga stuga smycka,
Har du fått vissna löf i höstenatten.

Rikt är blott arbetet i Herrens fruktan.
Det bygger bo, det vinner land och löte,
Förvandlar till välsignelse Guds tuktan
Och sår sin Wasaråg i Finlands sköte.

Så vår, så vår, när höstens dagar mulna!
Så mod i klenmod, hopp i vinterkåla!
Så framtids skog, när du ser löfven gulna,
Så då den skörd, som ingen frost kan stjåla!

Och så i unga hjärtans åkermylla!
Det finns ej teg så mjuk för plog och gröda,
Ej mark, som så ett fruktbart frö kan fylla,
Ej fält, som så kan löna odlarns möda.

Men sofra sädet! Tidens gångjärn knaka,
Och framsteg kallas allt, som vedervågas.
Ja, framåt vare lösen, ej tillbaka;
Men uppåt eller nedåt, det må frågas.

Är Herren icke den, som bygger huset,
Arbeta fåfängt de, som väggen timra;
Se fönstren ej mot himmelen och ljuset,
Hvad båta lamporna, hur klart de skimra?

Res, säningshus, din mur i morgonväkten
För nutids ljus på Österbottens slätter,
För fäders dygd i nya Wasasläkten
Och framtids vår i Finlands vinternätter!

En Gud, ett land, ett folk, ett troget hjärta.
I dessa ljusa salar sammanflyta.
Dem skall i tiden ingen tvedrägt svärta
Och deras glada täflan kif ej bryta.

Och det skall vara, som när majmoln regna.
Och tjugumila torra tegar törsta;
Men Gud och fosterland, som dem omhägna,
Skall vara skolans sista ord och första.

Z. T.

Nikolaistad, F. W. Uggrens boktryckeri 1893.

